

Sygn. akt III KO 113/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **J. C.**

skazanego z art. 197 § 1 i 4 k.k. i innych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 12 października 2018 r.

wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 kwietnia 2012 r., sygn. akt II Aka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 lipca 2011 r.,

sygn. akt XIV K [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku J. C. o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności**

UZASADNIENIE

W dniu 27 lipca 2018 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek J. C. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 kwietnia 2012 r., sygn. akt II Aka [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 lipca 2011r., sygn. akt XIV K [...], wraz z wnioskiem o wyznaczenie mu w tym celu obrońcy z urzędu oraz zwolnienie od kosztów sądowych.

Uzasadniając wniosek skazany podniósł, iż przestępstwa, za które został skazany powinny być ścigane na wniosek pokrzywdzonego, która to okoliczność została błędnie konwalidowana w trakcie postępowania sądowego.

Wskazał na istnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

W konkluzji skazany wniósł o uchylenie wskazanych we wniosku orzeczeń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Sąd w takim wypadku nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia.

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, że z treści pisma J. C. – które potraktować należy jako wniosek o wznowienie postępowania zawierający jednocześnie sygnalizację potrzeby wznowienia postępowania z urzędu – jednoznacznie wynika, iż skazany powołuje się w nim na okoliczności, które były już wielokrotnie rozpoznawane przez Sąd Najwyższy w postępowaniach o wznowienie postępowania. Po raz pierwszy do podnoszonej przez skazanego kwestii wniosku o ściganie Sąd Najwyższy odniósł się w postanowieniu z dnia 8 sierpnia 2013 r., sygn. akt III KO 53/13, stwierdzając brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., wskazując przy tym w sposób klarowny powody takiego rozstrzygnięcia. W kolejnym postanowieniu z dnia 26 lutego 2014 r., III KO 2/14, Sąd Najwyższy odstąpił od zbadania z urzędu podstaw do wznowienia postępowania w niniejszej sprawie wywodząc, że zagadnienie powyższe rozstrzygnięte zostało we wskazanym wyżej wcześniejszym postanowieniu z dnia 8 sierpnia 2013 r. Następnie kwestia wznowienia postępowania na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. znalazła swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu postanowienia z dnia 12 lutego 2016 r., III KO 5/16, w którym stwierdzając brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. odwołano się do wcześniejszych zapadłych w tym przedmiocie rozstrzygnięć. Wreszcie w postanowieniu z dnia 25 sierpnia 2016 r., III KO 43/16, którym z kolei odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego, Sąd Najwyższy nie pozostawił wątpliwości, że nie może

być mowy w badanej sprawie o tego rodzaju ujemnej przesłance procesowej jak brak wniosku o ściganie. Postanowienie to – po rozpoznaniu zażalenia złożonego przez skazanego – zostało przez Sąd Najwyższy (skład trzech sędziów) utrzymane w mocy postanowieniem z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt III KO 43/16.

W tej sytuacji, pomimo że złożone w tej sprawie pismo skazanego stanowi co do zasady sygnalizację a nie wniosek, chociaż J. C. postuluje jednocześnie podjęcie takich czynności jak wyznaczenie obrońcy z urzędu i zwolnienie od kosztów, konieczne jest wydanie orzeczenia po myśli art. 545 § 3 k.p.k. Celem wprowadzenia tego przepisu do procedury karnej, było w zamyśle projektodawców m.in. przeciwdziałanie sytuacjom ponawiania wniosków o wznowienie postępowania opartych na tych samych okolicznościach, które były już wcześniej przedmiotem postępowań wznowieniowych, i zostały uznane za nie dające podstawy do wznowienia postępowania. Taka sytuacja, co wykazano wyżej, zachodzi również w tym przypadku bowiem kwestia wniosku o ściganie była już wcześniej wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w powołanych postanowieniach i w związku z tym zasadnym będzie odesłanie do lektury uzasadnień wyżej wskazanych orzeczeń, bez konieczności powielania argumentacji w nich zawartej.

Wobec powyższego obecnie złożony przez skazanego wniosek należało uznać za oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

**Na postanowienie niniejsze przysługuje zażalenie do Sądu
Najwyższego w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.**